

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **R. D.**, zastoupen advokátkou JUDr. Boženou Montagovou se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 30. 4. 2009 č. X, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 11. 2009 č. j. 19 Cad 127/2009 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal včas kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 11. 2009 č. j. 19 Cad 127/2009 - 27, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 4. 2009 č. X, kterým bylo rozhodnuto o odnětí částečného invalidního důchodu žalobci.

Z napadeného rozsudku krajského soudu vyplývá, že shora uvedeným rozhodnutím žalované byl žalobci odňat částečný invalidní důchod proto, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Olomouci ze dne 15. 4. 2009 není žalobce částečně invalidní, protože jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla o 30 %. Žalobce v žalobě namítal, že jeho zdravotní stav se zhoršil, není schopen vykonávat těžké práce a práce spojené s přetěžováním páteře. Přes veškerou snahu není schopen si najít práci. Požádal proto, aby mu byl částečný invalidní důchod ponechán.

Krajský soud zjistil, že posudkový lékař Okresní správy sociálního zabezpečení v Olomouci hodnotil dne 15. 4. 2009 míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce podle přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kapitoly XV, oddílu F, položky 2 písm. b) celkem o 25 % a tuto hodnotu navýšil o dalších 5 % na celkových 30 %. Vyslovil, že žalobce není ani plně, ani částečně invalidní.

Krajský soud nechal přezkoumat zdravotní stav žalobce a jeho dochovanou pracovní schopnost ke dni vydání napadeného rozhodnutí posudkovou komisí MPSV v Ostravě (dále jen „komise“). Jejím jednání byl žalobce přítomen, byl komisí přeshetřen a

výsledky jsou v posudku zachyceny. Krajský soud z posudku zjistil, že komise vycházela při posouzení zdravotního stavu žalobce ze zdravotnické dokumentace praktické lékařky MUDr. Ch., ze tří nálezů neuroložky MUDr. Š., ze tří zpráv internistky MUDr. A., z laboratorního nálezu a z úplné spisové dokumentace OSSZ v Olomouci. Posudková komise dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí nebyl žalobce ani plně, ani částečně invalidní a nešlo u něj o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek a dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobci neztěžoval obecné životní podmínky. V posudkovém zhodnocení komise konstatovala, že u žalobce šlo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který byl k datu 30. 4. 2009 stabilizován. Rozhodující příčinou byl chronický oboustranný pozátěžový lumboischiadický syndrom kolísavé intenzity, bez průkazu kořenového postižení EMG vyšetřením. Tento stav odpovídal postižení uvedenému v příloze č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. ve znění platném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, v kapitole XV, oddílu F, položce 2 písm. b). Komise stanovila míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce na horní hranici o 25 %, a to i s přihlédnutím k ostatním zdravotním postižením žalobce, a tuto hodnotu dále nezvýšila.

Komise též konstatovala, že pokud byl žalobce uznán částečně invalidním při lékařské prohlídce dne 9. 2. 2005, jednalo se o hodnocení posudkově a medicínsky mylné, protože zaměstnání řidiče nebylo jediným vykonávaným zaměstnáním žalobce v jeho předchozích výdělečných činnostech, kdy většinou pracoval v pohostinství. Podle názoru komise neměl být uznán ani částečně invalidním.

Tento posudek krajský soud doručil žalobci dne 20. 10. 2009. Při jednání dne 4. 11. 2009 žalobce neměl k tomuto posudku konkrétní připomínky, uvedl pouze, že „posudková komise řekla, že jsem v pořádku, ale moje neuroložka říká, že v pořádku nejsem.“ Žalobce neměl návrhy na doplnění dokazování.

Krajský soud při hodnocení věci vyšel z posudku komise, který shledal úplným a přesvědčivým. Uzavřel, že zjištěný pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti je nižší než pokles o nejméně 33 % potřebných pro přiznání částečného invalidního důchodu. Konstatoval, že u žalobce se nejedná ani o zdravotní postižení podle příloh č. 3 a 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Žalobu proto zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že u něj v současné době přetrvává pouze chronický polyetážový vertebrogenní alogický syndrom. Zbývající dvě omezení zdravotního stavu byla způsobena nevhodnou medikací (zejména lék tramal). Stěžovatel proto odmítl tyto léky dále užívat právě z důvodu velmi závažných vedlejších účinků. Stěžovatel „nepovažuje postup ČSSZ za adekvátní“. Pokud by se tomuto podvolil a nadále užíval léky s vedlejšími účinky, byl by dále splňoval podmínky částečné invalidity a pobíral částečný invalidní důchod, avšak na úkor jeho zdraví. Stěžovatel se domnívá, že komise nepostupovala v souladu se zákonem č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociální zabezpečení, a řádně neposoudila jeho zdravotní stav. Komise stěžovatele sama neprohlédla ani nevyšetřila, spoléhala pouze na závěry předchozích vyšetření i přesto, že některá byla již velmi stará. Lékařskou zprávu MUDr. Š. o recidivním stavu pacienta nebrala v potaz.

Krajský soud však vzal tento posudek za úplný a přesvědčivý. Stěžovatel proto navrhuje, aby byl vypracován znalecký posudek z oboru lékařství o jeho zdravotním stavu. Stěžovatel sám doložil dostatečné důkazy prokazující zhoršení jeho zdravotního stavu a nemožnost jeho uplatnění na trhu práce.

Stěžovatel dále polemizuje s pracovní rekomandací, protože i v zaměstnání v pohostinství dochází k nadměrnému zatěžování páteře, shodně jako u zaměstnání řidiče. Stěžovatel konkretizuje svůj nepříznivý zdravotní stav a navrhuje, aby napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, když neshledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), posoudil kasační stížnost takto:

Těžiště námitek stěžovatele spočívá v nesouhlasu s průběhem a závěry posudku posudkové komise. Stěžovatel uvádí, že komise nepostupovala v souladu se zákonem č. 582/1991 Sb. a řádně neposoudila jeho zdravotní stav. Toto obecné tvrzení však stěžovatel nekonkretizuje a Nejvyšší správní soud není oprávněn si sám domýšlet, v čem má toto tvrzení spočívat.

Na námitky stěžovatele, že komise ho sama neprohlédla ani nevyšetřila a nebrala v potaz lékařskou zprávu MUDr. Š, je nutno odkázat na § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož kasační stížnost není přípustná, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Jak vyplývá z protokolu o jednání dne 4. 11. 2009, stěžovateli byl krajským soudem poskytnut dostatečný prostor k vyjádření k tomuto posudku; žádné konkrétní námitky pro němu však nevznsl. Tyto námitky uplatňuje nepřípustně až v kasační stížnosti. Totéž platí o návrhu, aby zdravotní stav stěžovatele byl přezkoumán znalcem z oboru lékařství. I tento návrh mohl a měl stěžovatel uvést při jednání před krajským soudem, avšak neučinil tak a návrh podává nepřípustně až v kasační stížnosti.

Jako *obiter dictum* Nejvyšší správní soud uvádí, že námitka, že komise stěžovatele neprohlédla ani nevyšetřila, ani není pravdivá. Jak je shora popsáno, stěžovatel byl při jednání komise přešetřen a výsledky jsou zachyceny v posudku.

Ostatní úvahy obsažené v kasační stížnosti jsou pro posouzení věci irelevantní.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nepřípustnou, protože se opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Nejvyšší správní soud usnesením odmítne kasační stížnost, jestliže kasační stížnost je podle tohoto zákona (tj. soudního řádu správního) nepřípustná.

Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud rozhodl o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřípustnost.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (kasační stížnost) odmítnuta.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2010

senátu

JUDr. Petr Průcha
předseda